

ва, но и азъ имамъ къща, жена и дѣца. Не мога да ги замнна дордѣ имъ не наглася каквото имъ трѣба.

ГЪЛАБЪ.

Тъй, Танчо, тъй, по-нагласи имъ, че утрѣ да вхрвишъ.

ТАНЧО. (срамежливо).

А... че... какъ да са нагласа, чорбаджи, когато нѣмамъ ни една пара? Азъ дойдохъ да ти са помоля да ми дадешъ 200 гроша да си купя брашно и дърва на дѣцата, че тогава да тржгна и да нѣмамъ гайле.

ГЪЛАБЪ.

Това е тя сега работата! Искашъ пари и още нещешъ малко, а двѣстя гроша! Що та зная азъ тебѣ. Ти може, като земешъ парите да са праждосашъ на нѣкаде. Мога ли да та повѣрвамъ азъ?

ТАНЧО.

Кадѣ ще побѣгна, бе чорбаджи? На ли нѣмамъ и азъ къща, жена и дѣца, какъ ще ги оставя и на кого ще ги оставя?

ГЪЛАБЪ.

Ти казвай както щешъ. Азъ напредъ пари